

niacă, produsă o lăvătoare alumastre și protoasă ce se numește alumastă cerasă.

DD. Malaguti și Sarzeau au dozat o combinație desusită de bi-oxid de cupru, de amoniacă și apă, reprezentată prin formula: $\text{CuO} \cdot (\text{AzH}_3)^2 \cdot 4\text{HO}$, tractând chromatul de cupru basică printre mări prisos de amoniacă. Această combinație se prezintă să fie formă de aceeași prismatică alumastă, delicatesă, care se descompune la căldură și închide aerul său și apă. D. Kane a descris altă combinație de oxid de cupru și de amoniacă care are aceeași formă: $(\text{CuO})^2 \cdot (\text{AzH}_3)^2 \cdot 6\text{HO}$.

Disolvenții concentratați și rechișoară potăssă sau de sodă nu dissolvă hidratul de deutoxid de cupru; formă o lăvătoare alumastă, care prin căldură se descompune și lasă să se desprindă anhidru.

Preparare. — Se prepară în general bi-oxidul de cupru destinat analizei organice, calcinând azotatul de cupru; atunci este în plăiere neagră foarte tare. Se formează încă, 1° apănd pe grătar într-o măslă nisă și tăpără său lame de cupru; 2° distilând acetatul de cupru și încălzind la aer produsul acestui distilaj.

Deutoxidul de cupru se află în naștere; și se numește de cupru oxidă negră. Se prezintă în masă grăunoase, negre, întindându-se. Această minerală nu este niciodată prea imbișătată.

OXIDU DE CUPRUMU INTERMEDIARIU. $(\text{Cu}^2\text{O})^2 \cdot \text{CuO}$.

Acest oxid să fie preparat prin DD. Favre și Maumené, calcinând la căldură roșie deutoxidul de cupru, care nepinde prin calcinare $\frac{8}{100}$ din greutatea sa.

Oxidul de cupru intermediar nu are formă sărăcăpartică; tratat prin acidi, dă amestecuri de sărăcă parte de protoxid și de deutoxid de cupru.